

ΜΗΔΕΝΙΚΗ ΑΝΟΧΗ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΠΟΛΙΤΕΣ (Ιούλιος 2007)

Συγγραφέας: ΘΑΝΑΣΗΣ ΤΕΓΟΠΟΥΛΟΣ

Το μέγεθος της οικολογικής καταστροφής που συντελέστηκε σε ολόκληρη, σχεδόν, τη χώρα αποκαλύπτει, βέβαια, την έλλειψη οργάνωσης και ετοιμότητας της κρατικής μηχανής, της ΔΕΗ και της Πυροσβεστικής κυρίως, να αντιμετωπίσει μια δύσκολη, αναμφίβολα, κατάσταση. Οι πολιτικές ευθύνες είναι δεδομένες και αυταπόδεικτες. Αποτελεί πλέον κοινό τόπο η απόδοση ευθυνών στον κ. Πολύδωρα, που απολαύει πάντα της εμπιστοσύνης του πρωθυπουργού. Η καταστροφή που έγινε, όμως, ήταν τόσο μεγάλη και οι επιπτώσεις της τόσο σοβαρές ώστε είναι αναγκαία πλέον η συνειδητοποίηση και η κινητοποίηση όλων μας για την προστασία του περιβάλλοντος.

Μηδενική ανοχή από όλους μας σε κάθε επιβουλή του περιβάλλοντος, απ' όπου και αν προέρχεται, επιβάλλεται. Μπορεί η ρητορική των οικολόγων, η δράση των περιβαλλοντικών οργανώσεων, οι πολιτικές υποσχέσεις, ο θαυμασμός για τον Αλ Γκορ και την οικολογική του συνείδηση να ακούγονται ωραία. Πρακτικά, όμως, συγκινούν ελάχιστους. Τώρα που ήλθε η καταστροφή -και τίποτα δεν πείθει ότι θα είναι η τελευταία, ακόμη και φέτος το καλοκαίρι- εγείρεται αξίωση πολιτική, δηλαδή αξίωση των πολιτών, να σταματήσει η αδιαφορία. Να πάψουν οι συμβιβασμοί, οι εκπτώσεις, η αποδοχή των τετελεσμένων, η περιβαλλοντική ανομία, η εξυπηρέτηση ιδιωτικών συμφερόντων εις βάρος του περιβάλλοντος.

Η Πάρνηθα, ο τελευταίος πνεύμονας της Αττικής, καταστράφηκε. Η Αττική εκπνέει. Η «Ελευθεροτυπία» θύμισε χθες γνωμοδότηση του Συμβουλίου της Επικρατείας, πριν από ένα χρόνο (27 Ιουνίου 2006) που απέτρεπε την επιχειρούμενη από την κυβέρνηση δόμηση στον εθνικό δρυμό, τονίζοντας ότι «η Πάρνηθα είναι ο σημαντικότερος βιότοπος της Αττικής λόγω της εκτάσεως και της γεωμορφολογίας του ορεινού όγκου» και «έχει καθοριστική σημασία για τη διατήρηση των φυσικών διαδρομών που διευκολύνουν τα ρεύματα ανανέωσης του αέρα στην πρωτεύουσα». Μετά την καταστροφή καταλαβαίνουμε καλύτερα τι ήθελε να πει...

Οι Υπουργοί θεωρούν υπερβολική την οικολογική ευαισθησία του Συμβουλίου της Επικρατείας. Προσπαθούν με κάθε τρόπο να το περιορίσουν. Εκεί κατέτεινε η

πρόταση αναθεώρησης του άρθρου 24 και ίδρυσης συνταγματικού δικαστηρίου. Η ιδιωτική αυθαιρεσία, όμως, είναι, πρακτικά, χειρότερη. Η αντίσταση των πολιτών και στους αυθαιρετούντες και στους υπουργούς ή τους υποψήφιους που υπόσχονται ή επιχειρούν να τους νομιμοποιήσουν είναι η μόνη απάντηση. Την προκαλεί η συνειδητοποίηση της οικολογικής καταστροφής που συντελέστηκε.

Το συγκλονιστικό ρεπορτάζ της Κύρας Αδάμ που δημοσιεύτηκε στην «Ελευθεροτυπία» της Παρασκευής δεν κατέδειξε μόνο τα τεχνικά και επιχειρησιακά αίτια της τρομερής καταστροφής. Η αυτόπτης μάρτυς, στα Δερβενοχώρια, που είδε το έγκλημα, παρατηρεί: «Όλοι όμως προχθές το βράδυ έμειναν θλιβεροί θεατές της καταστροφής, καθώς και οι κάτοικοι της περιοχής δεν εξεδήλωσαν ιδιαίτερη επιθυμία να σώσουν "τον θησαυρό" τους, όπως τον χαρακτηρίζουν εκ των υστέρων, τώρα που χάθηκε».

Ο χρόνος των εκλογών (μήπως τα μπλακ άουτ και οι πυρκαγιές «έκαψαν» τις κάλπες του... Σεπτέμβρη;) ακόμη και ο ανασχηματισμός ή η αποδοχή της από μακρού στη διάθεση του πρωθυπουργού παραίτησης του κ. Πολύδωρα είναι ζητήματα ασήμαντα μπροστά στην ανάγκη μιας γενικής κινητοποίησης για την προστασία του περιβάλλοντος. Ούτε πέτρα στο καμένο δάσος της Πάρνηθας. Φτάνει πια η οικολογική αναισθησία.

Είναι αυτοκτονική η ανοχή των αυθαιρέτων που κτίζονται και όσων προσπαθούν να τα νομιμοποιήσουν. Η απόδοση πολιτικών ευθυνών στους υπουργούς και στον πρωθυπουργό είναι, στην κάλπη, πολιτικό μας δικαίωμα. Η μηδενική ανοχή στην αυθαιρεσία και στην οικολογική καταστροφή είναι, όμως, κοινωνική μας υποχρέωση. Τα καμένα δάση μάς τη θυμίζουν και επιβάλλουν την εκπλήρωσή της.

Το άρθρο δημοσιεύθηκε στην Εφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» την 1η Ιουλίου 2007, σ. 2.